

נדאי שלא היה מחזיק עצמו רבי חנינא דנפיש זכותיה כל כך מתורתו ומעשיו הטובים המרבים, עד שבכבודם היה סמוך לבו שלא ישלט בו פעלת הכשפים, אבל הענין כמו שכתבתי לעיל, כיון שבאמת אין בכחות המרובה טמאה שום כח מעצמם חלילה, אלא שהוא יתברך קבע כחם למעלה מכחות טבעי הכוכבים ומזלות, כדי שעל ידי זה יהא ביכולתם לעשות פעולות, אף גם לשנות סדרי טבעי המזלות, ובלתו יתברך הם אפס ותהו. ולכן גם רבי חנינא, לא שבטח על זכות קדשת תורתו ומעשיו המרבים, רק

ה השימוש! וכן מוכח מדברי הגר"א ב"אדרת אליהו" (פרשת האינו, אופן שני) שכתב שבפרשת האינו ישנם 614 מילים. ובהכרח שהוא מחשיב את הלירוד למילה אחת! כי אילולי זה, ישנם שם 615 מילים! אך דבר ברור שהתוכנה היא מחשיבה את הלירוד לשתי מילים! כי בדקתי ונוכחתי שהיא ממספרת בפסוק הלירוד תגמלו וזה - 15 מילים, ולא 14. לכן ממילא מובן שהיא ממספרת את ותהי דאביגיל למילה ה- 111112. אבל אם מחשיבים את הלירוד למילה אחת, כמו שהוא באמת לפי הפשט, הרי שהמילה ותהי היא המילה ה- 111111 מתחילת התנ"ך.

פסוקי חס"ה 11

ו הליהוה הנמלודות עם נבל ולא חכם הלואי הוא אביה קנה הוא עשה ויכנהה:

שידע ושער בנפשו, שזאת האמונה קבועה בלבו לאמתה, שאין עוד מלבדו יתברך שום כח קלל, והרביק עצמו בקדשת מחשבתו לבעל הכחות כלם, אדון יחיד המלא כל עלמיו, ואין כאן שום שליטה ומציאות כח אחר קלל, לכן היה נכון לבו בטוח בזה, שלא ישלטו עליו פעולות הכשפים הנמשכים מכחות המרובה טמאה, זה שאמר לא מסתייעא מילתיה, "אין עוד מלבדו" כתיב:

מלך ארץ 12
 כח כחינום של כל סודרה כוח מנין החורס
 כל סמעה, דקמן כסרי חל
 חסר צמק 13

וכמ"ס רביע סס בליקציוס, וכס מרי"ד חיבוט ר"ל מרי"ג הט"ט וז' הוא כלל כל החורס. ח"ס ונדקמן כסרי חל. ר"ל ונדקמן נ"י מרי"ד

ובאמת הוא ענין גדול וסגולה נפלאה, להסיר ולבטל מעליו כל דינין ורצונות אחרים, שלא יוכלו לשלט בו ולא יעשו שום רשם קלל, כשהארם קובע בלבו לאמר, הלא ה' הוא האלקים האמתי, ואין עוד מלבדו יתברך שום כח בעולם וכל העולמות קלל, והכל מלא רק אחרותו הפשוט יתברך שמו, ומבטל בלבו בטול גמור, ואינו משגיח כלל על שום כח ורצון בעולם, ומשעבר ומדבק טהר מחשבתו רק לאדון יחיד ברוך הוא, כן יספיק הוא יתברך בידו, שממילא יתבטלו מעליו כל הכחות והרצונות שבעולם, שלא יוכלו לפעל לו שום דבר קלל.

חס"ה חס"ה 14

המספר 1111

כתוב בספרים שהאות א' רומזת לאחדות. וכשתכתבנה במלואה, כך: אלף, תהיה בגמטריה 111. כי מספר זה רומז לאחדות. ואם תוסיף למספר זה גם את משמעותה הפשוטה של המילה אלף שהיא 1000, יהיה הכל בסך: 1111. וזהו רמז לאחדות מושלמת.

חס"ה חס"ה 15

אמר ר' יהושע בן לוי למה נקרא שמן "ימים שאיבתם מוטלת על הבריות" האמר ר' חנינא מימי לא שאלני אדם על כבת פרדה לבנה וזהו הוא קחוינא דחיי אינא וחייית והא קחוינא דמיתסי דחיוון ריש כרעיהו קא אמרין "אין עוד מלבדו אמר רבי חנינא ואפלו כשפים תהא איתתא דהות קא מדרדא למשקל עפרא מתותיה כרעיה דרבי חנינא אמר לה שקלי לא מסתייעא מילתך אין עוד מלבדו כתיב "האמר ר' יוחנן למה נקרא שמן כשפים" שבכחשין פמליא של מעלה שאנו ר' חנינא דנפישא זכותיה

חס"ה חס"ה 16

לה אפה הראת לדעת כי יהוה הוא האלהים אין עוד מלבדו:

חס"ה חס"ה 17

זהו שמביא שם הש"ס על זה, עובדא דהיה אמתא, דהות קא מהררא למשקל עפרא מתותא פרעיה דרבי חנינא, אמר לה, שקולי, לא מסתייעא מילתיה, "אין עוד מלבדו" כתיב, ופריה, והאמר ר"י, למה נקרא שמן "כשפים", שמכחשיו פמליא של מעלה, שאני רבי חנינא דנפיש זכותיה.

הגדיה וזהו ענין מאמרם ז"ל במשנה ר"ה (כ"ט א') "עשה לה שרף" (במדבר כא) וכו', וכי נחש ממית או נחש מחיה, אלא בזמן שישראל מסתכלין בלפני מעלה ומשעברין את לבם לאביהם שבשמים וכו', רצה לומר כשהסתכלו בלפני מעלה להנחש השרף, והתבוננו בכחו הרע, ועם כל זה בטלהו מלבם ולא השגיחו על כחו הנורא, ושעברו את לבם באמת רק לאביהם שבשמים לבד, היו מתרפאין, והוא אמת ענין המשתתחות הדינים בשרשם, והוא מבאר למכיו:

כסר חס"ה חס"ה 18 - 416-417

אין עוד מלבדו

לימים, התייחס מרן זצ"ל לאותן שעות חרדה והצלחו כאורח פלא מידי אותם חיילים גרמנים כסמוך למעבר הגבול, וכך סיפר: "במשך כל אותה דרך הרת גורל ומלאת הסכנות שמוורשא ועד ביאליסטוק. דבוק הייתי במחשבתי בכל כוחי באמונה מוחלטת כבורא העולם הכל יכול, כמובא ב'ענפי החיים'²⁷ שמחשבה זו סגולה מופלאה היא להנצל מכל פגע רע. אולם כאשר קרבנו בעדינו אל הגבול, הרפיתי קימעה מהריכוז המוחלט במחשבה זו, לנוכח העובדה כי ב"ה עיקר הסכנה כבר מאחורינו, והנה הנה אנו כבר זוכים לעבור את הגבול ולהמלט מאימת הצורך. כנראה שרווח לי באותה שעה, וכאופן טבעי ניתקתי מהמאמץ לשקוע בענין ההוא. בדיוק בו ברגע צצו החיילים

החסיד הכשר, או לא הושג כלל לאותו החסר הרשע, ולפיכך אירע להם מה שאירע. וכן נתבררה לי דעה זו גם מלשון התורה, אמר יתעלה והסתרתי פני מהם והיה לאכל ומצאוהו רעות רבות וצרות ואמר ביום ההוא הלא על כי אין אלהי בקרבי מצאוני הרעות האלה²⁰, ובאר כי הסתרת פנים זו אנחנו סבתה, ואנחנו העושים את המסך הזה, והוא אמרו ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא על כל הרעה אשר עשה²¹, ואין ספק כי דין היהיד כדין הצבור.

הנה נתבאר לך כי סבת היות כל אחד מבני אדם מופקר למקרים ויהיה מסור לאכל אם הבהמות, הוא היותו מוסתר מהן, אבל אם היה אלוהיו בקרבו לא יגע בו רע כלל, אמר יתעלה אל תירא כי אתך אני אל תשתע כי אני אלהיך וגו'²², ואמר כי תעבר במים אתך אני ובנהרות לא יטטפוך וגו'²³, ענינו כי תעבר במים ואני אתך הנהרות לא יטטפוך²⁴, לפי שכל שאולף עד ששפע עליו אותו השכל נצמדת לו ההשגחה ונמנעים ממנו כל הרעות, אמר ה' לי לא אירא מה יעשה לי אדם²⁵.

כפי האמת חכמה
 כי חכמה חכמה
 כי חכמה חכמה

וכן מצונו בהשגחת השי"ת שהאמתה העיקרית כי השי"ת משיגה בכל רגע על כל וכן פירש קטן וגדול כי אין אדם נוקף אצבעו וכו' (מל"ג) כמבאר פעמים רבות בתורה ובכל זאת ראינו לפעמים כמקרה כסיל כן מקרה החכם. ואמתות הענין שהשגחת השי"ת הוא על דרך דביקות השכל שיש בינינו ובין השי"ת וכפי שיעור הדביקות בו ית' כן שיעור ההשגחה עליו, מי שלא יסור שכלו ודביקותו ממנו ית' תמיד כן יהי שפע השגחתו ית' בו מיד, וכי אשר יפנה מחשבתו לפרקים באותו פרק תמנע השגחתו מאתו ית', אבל ח"ו לא תסור ממנו השגחתו ית' בו כל עיקר בעת הנ"ל כי עדיין הצל של אור הדביקות והשגחה שופע עליו כ"א שנתמנע ההשגחה ובכל זאת מחמת אור הדביקות יראה עליו ההשגחה מאתו ית'. לא כן מי שאין מחשבתו ודביקותו בהשי"ת כלל ואינו מחפש אחר דביקותו עליו הכתוב אומר (יש"ג נ"ט) ורשעים בחושך ידמו כג"ל.

יסקו יסקו יסקו
 יסקו יסקו יסקו
 יסקו יסקו יסקו

ערך א"ע.

אע"מ. הוא שם קדוש המצטל כ"מ כשפים שלא יניקו מהקדושה, והוא ר"ת של ג' כוחות "אדום" "עמון" "מואב", וזה השם הקדוש מצטלס. וזה שמלינו בגמ' [מס' חולין ד' ז' ע"ב] שהוא איסתחא דהוות קא מדערא למשקל עפרא מחותי כרעא דר'. חנינא, אל שקולי לא מסתייעא מילתיך אין עור מלבדו כתיב דהר"ת הוא זה השם המצטל הכישוף מכל היניקות מהקדושה ועי"ז זה השם ציטל הכישוף שלה, כן הוא בכ"ק של אל"ז הקדוש והמסור מצטלז אל"ל צפ' ואסתחן, ובפ' בראשית רמז

הגרמנים, כאשר אחד מכיניהם ניגש אלי בצעד מאיים וכשהוא מרעים עלי בקולו אמר להתנכל לי. חיכך ומיד, סיפר מרן זצ"ל, "שקעתי שוב במחשבתי בבטחון מוחלט כי אין עוד מלבדו ית' שום כח בעולם היכול להרע לי לולי רצונו, ואז בדרך נס הופיע אותו קצין שפנה אל חבריו ופקד כי יניחו לי בדרכי!"

זכור לעיל²⁶ כך נהגו אף אבותיו והוא בעקבותיהם כל אימת שהתרגשה עליהם צרה או סכנה. דרך זו אף הורה לבניו אחריו כל אימת שנקלעו לצרה, וזכות זו עמדה לו ולהם פעמים רבות "שממלא יתבטלו מעליו כל הכוחות והרצונות שבעולם", כדברי ה"נפש החיים" שם.

סיגולה השכל' הסוליות השם אמרן 6

בשנים המאחרות היה מרן הגר"ח מספר כי כל הדרכים שנתבשרו או בגיטות, סרדייטי האנצ'ים האחרים ישיבו שרבו בכל פינת, עד כי בדרך הטבע לא היה כל אפשרות להגיע לילנא, או זכר את העצה שיעץ לו תמיד אביו-רבנו בשם מרן הגה"ק רבי חיים מחאלאזין - סגולה להוציל בעת צרה, לקבוע בלב כי אין שום כח בעולם ואלתו יתברך, אין עוד מלבדו כלל, ואיראפטר לשום כח לשלום עליך. הוא התאסף כל מסך זמן הנסיעה לא להסית דעתו ממחשבתו זו, האין הוא ניצל. מרן היה מרבה לספר על הניסים שנתבשר ע"י עצה זו -

ק"ק הקובכ ס"ו קופל (1) 70

מחלה באה מן השמים - ואני ה' רומאיך

"ה"סגולה" שהביא הגר"ח מוואלאזין זצלה"ה בנפש החיים בשער ג' פרק י"ב [להתדבק במחשבתו בענין אין עוד מלבדו] הוא כותב "סגולה נפלאה להסיר מעליו כל דינים ורצונות אחרים" וכו' ויודעים שני סיפורים, א' מר' חיים בעצמו וא' מהגר"י סולובייציק הרב מבריסק שניצלו ע"י הסגולה משוטאים. אבל מחלה באה משמים ואינה מ"רצונות אחרים" אלא מרצונו ית' ולכן על זה לא שייך להנצל ע"י הסגולה."

(אנחה וכתנים להר"ג וזנה ז"ל פרק חכמה ודעת ס' קפ"א)

חכמה ופולחן 21
 חכמה חכמה חכמה

1. סגולת "אין עוד מלבדו" מתבארת בהרמב"ם

וכן מבוארים הדברים ברמב"ם בתחילת הלכות "תענית" וזה לשונו: מצות עשה מן התורה לזעוק ולהריע בחצוצרות על כל צרה שבאה על הצבור... ודבר זה מדרכי החשובה, שבזמן שיבא צרה ויזעקו עליה ויריעו, ידעו הכל שבגלל מעשיהם הרעים הורע להם, ככתוב: "עוונותיכם הטו אלה". וזה שיגרום להסיר הצר מעליהם. ע"כ.

הרי שכתב שבעצם זה שידעו שהפורענות באה אליהם מסיבת חטאם, בכך תבטל הגזירה מהם, ולא הזכיר ענין של תשובה שהוא חרטה ויודיו וכו'. כי בעצם זה שמכיר החוטא שהפורענות אינה מקרית, ורק כח ה' בדבר, וכי אין עוד מלבדו, והוא מסיבת חטאו, ומבטל בלבו שום כח מקריות, בכך תבטל הגזירה ממנו, ויאריכו עמו אף להמתין לו לשוב מבלי עונש הגזירה.

ובאמת הרמב"ם כמו כן אזיל לשיטתו בסוף ספרו מורה נבוכים (ח"ג פנ"ג, ששם מבאר הוא שכל אימת שהאדם דבוק במחשבת אין עוד מלבדו, לא יוכל לפגוע בו שום נזק ופגע.

חוכה ואוב"ח חק"ג חק"ג 22

אבל בעת פנותו ממנו יתעלה אשר הוא או מוסתר מה, הרי ה' מוסתר ממנו, והרי הוא אז מזומן לכל רע שיארע²⁷ שיפגע בו, כי הענין הגורם את ההשגחה וההצלה מים²⁸ המאורעות הוא אותו השפע השכלי, וכבר נסתר זמן מה מאותו

וַיִּשְׁבַּע יוֹסֵף אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר פְּקֹד יִפְקֹד
אֱלֹהִים אֶתְכֶם וְהֶעֱלֵתֶם אֶת־עַצְמוֹתַי מִצֵּה:

וַיִּשְׁבַּע יוֹסֵף אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר פְּקֹד יִפְקֹד
אֱלֹהִים אֶתְכֶם וְהֶעֱלֵתֶם אֶת־עַצְמוֹתַי מִצֵּה:

בְּיָמֵינוּ

וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לִיבְשָׁה אֶרֶץ
וּלְמִקְוֵה הַמַּיִם קָרָא יַמִּים וַיֵּרָא אֱלֹהִים בִּי־טוֹב:

כן בפסוק וישבות ביום השביעי מכל
"מלאכתו אשר עשה דהר"ם הוא זה
השם הקדוש הנ"ל כי בשבת קודש ביטל
הקב"ה כל מרבויא דבמעשה בראשית
של ימות החול עיי"ש"ב, ובספרי מבשר
שלום אות ת' רבתי מאמר ס' ביארתי
דהענין הוא למה השם הזה יולא מהר"ם
"אדום עמון מואב, כי הם בדרגא
דג' ראשונות דקל' וקל' נונה כוללת
הג"ר דקל' כדאי"ב, ומשם הוא בא
כוחם הרע של הכשפים, ולכך זה השם
הקדוש מבטלם עיי"ש"ב, וכבר רמזו
הקדמונים דזה השם הק' נרמז בהבטחת
הקב"ה ליעקב אע"ה באמרו אנכי "אחד
עמך מלרימה ואנכי אעלך גם עלה
דעי"ז השם הקדוש נתבטל כוחם הרע
של המלרים והכשפים שלהם, וילאו משם
ישראל בשלום, והמה ירדו לנוק' דההו"ר
כבודע:

ואפ"ר עוד דלכך זה השם מבטל
כוחות הקל' כי הוא מספרו
של הלאו הראשון שבתורה שהוא ל"א
יהי"ה ל"ך, ולכך הוא מבטל כוחות
האחרים, וגם הוא ר"ם "אחד עשר
מאה, לרמז על גודל כח הקדושה מרישא
עד סיפא, שהוא יחידות עשירית והמאות
והבן:

ואפשר לרמז עוד בזה, כי כן נרמז
בלוואת יוסף הדויק באמרו
והעליתם את עצמותי מזה אחכס,
דהר"ם את עצמותי מזה הוא אותיות
השם אע"מ אשר עי"ז השם עלו ישראל
ממלרים ואת עצמות יוסף העלו עמהם,
בכח הביטול של קל' נג"ה כנ"ל. ועי'
מזה עוד ענינים נפלאים, בספרי
מבשר שלום דרוש סמ"ך באריכות:

בְּיָמֵינוּ

וַיִּבֶל אֱלֹהִים בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ
אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי מְכַל־מְלַאכְתּוֹ
אֲשֶׁר עָשָׂה:

בְּיָמֵינוּ

וַיִּבֶל אֱלֹהִים בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ
אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי מְכַל־מְלַאכְתּוֹ
אֲשֶׁר עָשָׂה: